

САМОСТІЙНА РОБОТА СТУДЕНТА, ЯК ОДИН З ПРІОРИТЕТНИХ ВИДІВ ПІДГОТОВКИ ЛІКАРЯ ЗАГАЛЬНОЇ ПРАКТИКИ НА ДОДИПЛОМНОМУ ЕТАПІ

Шуть С.В.

ВДНЗ України «Українська медична стоматологічна академія»

Розкривається значення самостійної роботи студентів , як одного із основних у підготовці фахівців загальної практики – сімейної медицини. Показано, що самостійна робота забезпечує формування в студентів уявлення про професійний світогляд, розуміння значимості тієї ланки в системі охорони здоров'я, яку покликаний заповнити сімейний лікар.

Ключові слова

Сімейна медицина, додипломна освіта, самостійна робота.

Одним із провідних напрямків сімейної медицини є підготовка лікарських кадрів, для надання якісної та доступної первинної медико-санітарної допомоги населенню. Метою зусиль в підготовці фахівців загальної практики – сімейної медицини є формування у студентів уяви про професійний світогляд, розуміння значимості тої ланки в системі охорони здоров'я, котру заповнює сімейний лікар, знання обсягу поставлених перед ним задач, уявлення соціально-правових механізмів захисту пацієнта і лікаря, орієнтацію в комерційній суті проекту з включенням системи медичного страхування, в бізнес-плані економічного захисту пацієнта і лікаря.

Навчальний процес у вищих навчальних закладах - це система організаційних і дидактичних заходів, спрямованих на реалізацію змісту освіти на певному освітньому рівні відповідно до державних стандартів освіти.

Навчальний процес базується на принципах науковості, гуманізму, демократизму, наступності, безперервності з урахуванням можливостей сучасних інформаційних технологій навчання та орієнтується на формування освіченої, гармонійно розвиненої особистості, здатної до постійного оновлення наукових знань та професійної мобільності.

Сучасний стан суспільного розвитку, однією з особливостей якого виступає багаторазове збільшення інформаційних потоків, змушує формулювати принципово нові пріоритети в підготовці спеціалістів вищої школи, в т.ч. сімейних лікарів. Для інформаційного суспільства, як суспільства економіки знань та глобальної компетентності, характерні такі особливості [1,2]:

- обсяг знань, що породжується у світовому співтоваристві, подвоюється кожні два-три роки;
- обсяг інформації, що пересилається через штучні супутники Землі упродовж двох тижнів, достатній для заповнення 19 млн. томів;
- у індустріально розвинутих країнах учні під час закінчення середньої школи одержують більше інформації, ніж їхні бабусі й дідусі за все життя;
- у наступні три десятиліття відбудеться стільки ж змін, скільки їх було за останні триста десятиріч тощо.

Інформаційне суспільство вимагає від освіти під час підготовки конкурентноздатних фахівців не лише нових умінь і знань, але й перебудови стратегічної діяльності, спрямованої на врахування зазначених особливостей. Саме тому, одним із найважливіших завдань державного рівня та освіти в цілому є інформатизація суспільства та підготовка фахівців, що володіють сучасними інформаційно-комунікаційними технологіями [3].

Застосування сучасних інформаційних технологій у навчальному процесі вищого навчального закладу потребує змін у методиці викладання всіх дисциплін. Викладач для студента не є єдиним джерелом отримання знань. Багато інформації знаходять в мережі Інтернет. Інформаційно-комунікаційні технології посилюють роль методів активного пізнання та дистанційного навчання. За вимогами Болонського процесу збільшується частка самостійної роботи студентів у навчальних програмах усіх дисциплін. За таких умов змінюються методики проведення аудиторних занять та організації самостійної роботи. Інформаційно-комунікаційні технології посилюють роль методів активного пізнання та дистанційного навчання. А загальна практика сімейна медицина як навчальна дисципліна ґрунтується на вивченні студентами

навчальних дисциплін: внутрішньої медицини, інфекційних захворювань, епідеміології, педіатрії, ендокринології, неврології, кардіології, онкології, хірургії, офтальмології, реаніматології, соціальної медицини та охорони здоров'я, етики та деонтології та інших морфологічних дисциплін і інтегрується з ними; забезпечує вивчення правових і організаційних засад первинної медико-санітарної допомоги [4]. Тому інформаційно-комунікаційні та дистанційні технології навчання дають змогу забезпечити студентів електронними навчальними ресурсами для самостійного опрацювання, завданнями для самостійного виконання. Використання дистанційних технологій в умовах кредитно-модульної системи дає можливість

а) студентам – вибирати зручний час для вивчення й засвоєння навчальних дисциплін, самостійно здійснювати дистанційно-модульний контроль та аналіз своєї навчальної діяльності

б) викладачам – систематично керувати навчальною роботою студентів, контролювати й аналізувати їх діяльність за кожним модулем навчальної дисципліни, що стимулює студента якісно освоювати зміст вищої освіти.

Рівень засвоєння фактичних знань при цьому суттєво не відрізняється, але лікарі значно легше орієнтуються в нестандартних ситуаціях, їм легше продовжувати навчання на післядипломному етапі, вони легше складають практично-орієнтовні іспити.

Отже, поєднання сучасних технологій з традиційними методами навчання, дозволяє вдосконалити підготовку фахівців, а саме лікарів загальної практики – сімейної медицини, в плані практичної спрямованості кваліфікаційних вимог з урахуванням вимог ринку праці та світового досвіду.

Список використаної літератури

1. Вороненко Ю. В. Реформування системи медичної освіти в світлі концепції «суспільство знань» / Ю. В. Вороненко, О. П. Міпцер // Український медичний часопис. – 2006. - № 1 (51). – С. 6-13.
2. Бутенко И.А. Что привлекает студентов в учебном процессе? / И.А. Бутенко // Вестн. высш. шк. - 2000. - № 2. - С. 21-25.
3. Інформаційні технології в охороні здоров'я і практичній медицині / За ред. О. П. Мінцера. — К.: Вища шк., 2003. - 350 с.
4. Казаков Ю.М. Особливості організації амбулаторної терапевтичної допомоги в практиці сімейного лікаря / Ю.М.Казаков, Шуть С.В., Трибрат Т.А., Чекаліна Н.І.- Полтава.: ТОВ «Фірма «Техсервіс», 2012. – 245с.
5. Сибірцев В. Професійна компетентність учасників інноваційного навчально-виховного процесу у вищому навчальному закладі / В. Сибірцев // Теорія та методика управління освітою. – 2010. - № 3. – С. 1-10.